

nyes nævnte om en saadan Forbryder. Vi have jo i de seneste Dage havt Exempler paa saadanne Forbrydelser, og vi have af de offentlige Blade seet, at der i en Egn, og det i en temmelig vid Omkreds, er begaaet meget grove Forbrydelser, og at Bønderne deromkring af Frygt for Hævn ikke tør angive Forbryderne; men jeg sætter nu, at vedkommende Forbrydere og deres Hjælperhjælpere ved det Nøre, der nu er kommet ved de i den seneste Tid begaaede Forbrydelser, ønske at faae at vide, hvad den vedkommende Politimester i saa Henseende har ved foranstaltet, vil de foranstalte, eller hvilke Spor han er kommen paa for at opdage Ophavsmændene til Forbrydelserne, saa er der jo intet lettere Middel for dem til at faae dette at vide end enten at indgive en Klage over Politimesteren netop i Anledning af den Retsusikkerhed, som hersker der paa Egnen, eller indgive et eller andet Andragende og deri tillige omhandle den Retsusikkerhed, der hersker i Egnen, og saa indleveret de til Politimesteren. Politimesteren maa nu, for at retfærdiggjøre sig ikke for Klagerne, men for Justitsministeren, indberette den hele Sag; han maa sige, hvorledes den forholder sig, hvilke Foranstaltninger han har truffet, og paa hvilke Spor han er kommen. Nu vil jeg dog spørge det ærede Thing, om nogen Politimester kan være saa ufornuftig at give en Forbryder eller hans Hjælpere en saadan Erklæring ihænde, og hvorfor skulle vi saa give en Lov, som fornuftigvis ikke kan følges? Man vil maaskee sige, saa skal Politimesteren naturligvis i et saadant Tilfælde lade være at skrive sin Erklæring paa Ansøgningen, men at han skal give den tilbage med en intetbetydende Erklæring og privatim underrette Justitsministeriet om Sagens egentlige Samenhæng; ja, det kan han gjøre, men derved komme vi jo netop ind paa, hvad man just har anseet som forkasteligt, at give saadanne hemmelige Erklæringer ved Siden af de aabne, men det vil man imidlertid, naar man vil antage det Forslag, som foreligger, nødvendigt tvinge Embedsmanden til, og naar man er kommen saavidt, at der er enkelte Tilfælde, hvori saadanne Undtagelser kunne og bør finde Sted, maa det være vedkommende

Embedsmand overladt at bedømme, naar og hvorvidt det kan være tilladt; altsaa hvergang en Embedsmand ikke har Lyft at udtale sin fulde Overbeviisning og gjøre denne bekkendt for vedkommende Klager eller Ansøger, har han det Middel at henvende sig i en privat Skrivelse, enten til Overøvrigheden eller Ministeriet og forklare den rigtige Sammenhæng, og Overøvrigheden eller Ministeriet vil ikke kunne tilbagevise den; thi i de fleste Tilfælde, jeg omtalte, maa enhver fornuftig Mand erklære, at Politimesteren har handlet rigtigt og ikke kunde handle anderledes, og, hvor Grændsen ligger, bliver meget vanskeligt, om ikke umuligt, at afgjøre. Man har ogsaa til Forsvar for Lovforslaget sagt, at det var et almindeligt Onske, og at der herskede, navnlig i Bondestanden, en almindelig Mistillid til Embedsmændenes Erklæringer. Ja, jeg har dog ogsaa nogen Erfaring i denne Ting; jeg har aldrig erfaret, hvor der var en retfærdig og retskaffen Embedsmand, at der har været Mistillid; jeg har ikke erfaret, at Bondestanden skulde være hengiven til den Feil; thi en Feil er det at nære Mistillid, hvor der ikke er Grund til Mistillid, og man kan ikke nægte, at den store overveieende Deel af Embedsmændene afgiver aldeles paalidelige og rigtige Erklæringer, og at der saaledes i den aldeles overveieende Deel af Landet ikke kan være nogen Anledning til en saadan Mistillid, og man bør derfor ikke beehylde Vedkommende for at nære en saadan Mistillid, naar de ikke gjøre det, og jeg troer, at de ikke gjøre det, hvor der ikke er Anledning dertil. Naar den ærede Rigsdagsmænd imidlertid dog antager, at det vilde være nødvendigt, at der gjordes Noget for at forhjælpe den Enkelte i en eller anden Sag til at erfare de Grunde, hvorfor hans Andragende ikke er blevet givet Medhold, saa troer jeg, at han burde gaae en anden Vej, istedetfor at foreslaae, at Erklæringen alletider skal, naar det er forlangt, meddeles Vedkommende; han kunde gaae den Vej, at naar Ansøgningen er afflaaet, eller Klagen ikke er tagen tilfølg, og Vedkommende forlangte at vide Grunden, saa skulde den meddeles ham af vedkommende Øvrighed eller Ministerium; men ogsaa i denne Henseende maatte der gjø-